

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. 1. Secunda principaliter ratio ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. IV. Vtrum detur distinctio, &c. 361

quod est in Deo est æquale, & inæquale, simile, & dissimile enti quod est in Petro. Pater consequentia, ens quod est in Deo est univocum respectu entis, quod est in Petro, ut asserunt Scotista, & nos etiam te melius considerata probavimus supra: ergo sunt æqualia. Deinde sunt æqualia, quia illa sunt æqualia quorum unum habet unam perfectionem, quam non habet aliud; sed ens quod est in Deo habet aliquam perfectionem, quam non habet ens quod est in Petro: ergo sunt inæqualia: ergo non implicat quod eadem res sit æqualis, & inæqualis alteri; similis, & dissimilis, &c. Nec inducit distinctionem ex natura rei. Hæc argumenta meo videri manifeste impugnant sententiam Scoti.

SUBSECTIO I.

Secunda principaliter ratio ponitur.

⁹ Secundo probatur principaliter conclusio: si ens distingueretur ex natura rei à differentiis per quas contrahitur, esset genus: sed hoc est contra Scotum, loco supracitato: ergo ens non distinguitur ex natura rei à differentiis per quas contrahitur. Probatur maior, omne prædicatum univocum non transcendens quod prædicatur essentialiter de pluribus essentialiter distinctis, est genus: sed ens ita prædicatur de substantia, & accidenti: ergo est genus.

¹⁰ Respondet Scotus, quod ens non est genus, quia licet non transcendat ultimas differentias, nihilominus transcendit non ultimas, quod sufficit quod non sit genus. Sed contra, ens non transcendit non ultimas differentias: ergo falsa est solutio. Probatur antecedens, ideo ens non transcendit ultimas differentias, quia distinguitur ex natura rei ab illis, sed etiam distinguitur ex natura rei à non ultimis differentiis: ergo non transcendit non ultimas differentias. Maior est fundamentum Scoti: probatur minor, sensibile est non ultima differentia: sed ens distinguitur ex natura rei à sensibili: ergo ens distinguitur ex natura rei à non ultima differentia. Maior est evidens, quia non ultima differentia est differentia inter media: sed sensibile est differentia inter media: ergo est differentia non ultima. Probatur minor, sensibile in animali est principium differendi à planta: ergo sensibile distinguitur ex natura rei ab ente quod est in animali. Antecedens est evidens, consequentia etiam evidenter colligitur in principijs Scoti, quia principium conveniendi, & differendi secundum Scotum distinguntur ex natura rei: sed sensibile in animali est principium differendi à planta, & ens est principium conveniendi cum planta: ergo sensibile, & ens distinguntur ex natura rei. Et idem argumentum potest fieri de quacunque differentia, quia quæcumque differentia est principium differendi.

Conferatur primo, implicat secundum adversarios idem esse æquale, & inæquale alteri: sed sensibile est inæquale plantæ, & ens quod est in animali est æquale plantæ: & ens quod est in animali non sunt idem à parte rei: ergo distinguntur ex natura rei. Conferatur secundo, si ens transcederet non ultimas differentias, & non distingueretur ab illis ex natura rei, vel in quolibet individuo darentur plura entia ex natura rei distincta, vel unus gradus superior non

R. P. I. deph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

distingueretur ex natura rei à gradu inferiori: sed utrumque est absurdum in sententia Scoti: ergo ens non transcendit non ultimas differentias. Probatur maior, & sumo duas differentias non ultimas, scilicet sensibile, & corporeum, vel idem ens omnino transcederet corporeum, & sensibile, vel diversum esset, quod transcederet sensibile ab eo quod transcedit corporeum in animali: sed si primum sensibile, & corporeum, non distinguerentur ex natura rei, & si secundum, darentur in animali plura entia ex natura rei distincta: ergo ens non transcendit non ultimas differentias. Probatur minor, quantum ad primam partem, si idem ens formalissime transcederet corporeum, & sensibile in animali, corporeum, & sensibile non distinguerentur ex natura rei, sed corporeum, & sensibile sunt gradus superior, & inferior: ergo si idem ens formalissime transcederet corporeum, & sensibile in homine, gradus superior, & inferior non distinguerentur ex natura rei. Probatur maior, si ens transcederet corporeum, & sensibile ens non distinguerentur à sensibili, & corporeo ex natura rei: ergo corporeum, & sensibile non distinguerentur ex natura rei. Antecedens est evidens, quia illud quod transcedit aliud non potest distingui ab illo ex natura rei ut probatum est: ideo enim ens non transcedit perfectitatem, & inalicitatem, licet non sint differentia ultima in sententia Scoti, quia distinguitur ab illis ex natura rei: ergo à contrario sensu conceptus transcendens non distinguitur ex natura rei à conceptu, quem transcedit vel conceptu transcelso: ergo si ens transcedit corporeum, & sensibile, non distinguitur ens ab illis ex natura rei: ergo corporeum, & sensibile non distinguntur ex natura rei. Pater consequentia ultima, quæ sunt eadem univocum tertio realiter, & formaliter sunt eadem inter se realiter, & formaliter: (& loquor de prædicatis finitis) sed si idem ens transcederet sensibile, & corporeum, sensibile, & corporeum essent eadem univocum tertio realiter, & formaliter, nempe enti transcendentem utrumque: ergo essent eadem inter se realiter, & formaliter: ergo sensibile, & corporeum non distinguerentur ex natura rei: ergo ut hoc non dicatur, dandum est quod non est idem ens quod transcedit corporeum, & sensibile, sed diversum: argui hoc etiam est absurdum: ergo &c. Probatur minor, & est secunda pars illius minoris, præcipue ens quod transcederet sensibile, distingueretur ex natura rei ab ente quod transcederet corporeum: ergo darentur in animali duo entia ex natura rei distincta. Antecedens est evidens, quia illud quod identificatur adæquate, & ex natura rei, & formaliter cum corporeo distinguitur ex natura rei ab illo, quod identificatur inadæquate ex natura rei, & formaliter cum sensibili: sed ens quod transcedit corporeum, adæquate identificaretur cum ipso corporeo formaliter, & ex natura rei, & ens quod transcederet sensibile adæquate formaliter, & ex natura rei identificaretur cum sensibili: ergo ens quod transcederet corporeum, esset distinctum, & diversum ab ente quod transcederet sensibile: ergo in homine, & in quolibet individuo darentur plura entia ex natura rei distincta, quod est expresse contra Scotum asserentem ens esse omnino indivisibile conceptum: ergo ens nullo modo transcedit sensibile nec corporeum: ergo ens non transcedit differentias: ergo est genus. Pater ult-

Zz sima

tima consequentia; ideo ens non esset genus, quia transcederet non ultimas differentias, ut constat ex responsione data, sed ens non transcedit ultimas differentias; ergo est genus, & ut præcludatur via pluribus solutionibus.

Advertendum est quod ens perficitur per omnes differentias, & etiam per perfectitatem, & quod non implicat quod differentia non sint extra totam latitudinem entis, quia etiam ultima differentia, & perficiunt ens, & non sunt extra totam latitudinem entis; ergo licet differentia non ultima perficiant ens, & non sint extra totam latitudinem entis, non ideo transceduntur ab ente. Patet consequentia, quia etiam si perfectitas, & ratio increati, & differentia ultima perficiant ens, & ens petat contrahi per illas, & non sint extra totam latitudinem entis, ita ut sint nihil non transceduntur ab ente, quia illæ differentia sunt principium differendi, & ens est principium conveniendi: sed ita se habent etiam non ultime differentia respectu entis; ergo non transceduntur ab ente.

21 Tercio probatur conclusio, si ens non includeretur in perfectitate, & in alijs differentiis nullum daretur genus: sed hoc est absurdum: ergo ens includitur in perfectitate. Probatur maior, si ens non includeretur in perfectitate, à perfectitatibus non esset abstrahibilis ratio communis univoca: ergo substantia non esset genus. Probatur antecedens, ideo ens non potest includi in differentiis secundum Scotum, quia differentia nullo modo conveniunt, sunt enim conceptus omnino simplices, & solum rationes differendi à quibus secundum Scotum nulla potest abstrahi ratio communis univoca: sed perfectitates sunt differentia: ergo à perfectitatibus non potest abstrahi ratio communis univoca. Maior, & minor sunt sententia Scoti, consequentia legitime inferitur, ex quo manifeste probatur prima maior, substantia ut sic, quæ esset genus, diceret conceptum entis ut sic, & conceptum perfectitatis ut sic: ergo non esset genus. Antecedens quantum ad utramque partem est evidens, quia substantia ut sic non dicit ens particulare, nec singularem perfectitatem, alias non esset ratio communis. Probatur consequentia, substantia ut sic, nec ratione conceptus entis, nec ratione perfectitatis, nec ratione utriusque simul potest esse genus: ergo si ens non includitur in perfectitate, substantia non potest esse genus. Probatur antecedens, & imprimis non ratio entis, quia licet ens sit univocum in sententia Scoti, nihilominus cum in illius sententia transcedat non ultimas differentias, non potest esse genus, quia genus debet esse extra omnes differentias: ergo substantia non potest esse genus nec entis ut sic, ita ut ens conferat substantia rationem generis: sed nec potest esse genus ratione perfectitatis ut sic; ergo, &c. Probatur minor, & est secunda pars illius antecedentis, perfectitas illa non esset univoca, nec simpliciter præcisa, sed analoga in sententia Scoti; atqui conceptus analogus non potest constituere genus: ergo perfectitas non potest constituere substantiam in ratione generis. Maior est sententia Scoti, & si aliquis Scotista illam negaverit, inferatur contradictoria illius: ergo à perfectitatibus est abstrahibilis ratio communis ut sit univoca perfectitas, quod est contra totam doctrinam Scoti, quia iam in perfectitatibus daretur ratio differendi, & conveniendi, & sic differentia

non essent conceptus simplices, quod negat Scotus, & omnes eius Discipuli. Quod adeo inconveniens existimant, ut ideo allerant ens distinguere à perfectitatibus ex natura rei. Probatur manifeste minor, nulla forma potest præstare effectum oppositum sibi essentialiter: sed univocatio est effectus formalis essentialiter oppositus formæ analogæ: ergo nulla forma analoga potest constituere substantiam. Maior meo videri est lumine naturæ nota; ideo enim perfectitas non potest constituere accidens, nec inaleitas potest instituere substantiam simul cum ente, quia accidens est effectus essentialiter oppositus perfectitati, & substantia inaleitati: ergo nulla forma potest constituere, & præbere effectum sibi essentialiter oppositum; minor etiam est evidens, scilicet quod forma analoga sit essentialiter opposita effectui univocationis; ideo enim sanitas non potest constituere aliquid univocum respectu animalis, & medicina, licet animal, & medicina habeant univocationem in ratione entis, quia sanitas est forma analoga: ergo forma analoga non potest constituere univocationem, etiam si subiecta vel subiectum ut sic, quod denominatur vel possit denominari ab illa forma sit univocum vel sit univoca subiecta: ergo substantia non potest constitui univoca per perfectitatem: sed nec per utrumque simul, scilicet per perfectitatem, & entitatem: ergo nullo modo potest substantia esse genus, si à perfectitatibus non est abstrahibilis ratio aliqua communis univoca. Probatur minor, & est tertia pars illius antecedentis, quando aliqua forma est opposita alicui effectui formali, totum concretum ex forma, & subiecto non potest habere effectum formalem essentialiter oppositum illi formæ; ratione omnium partium constituentium tale concretum; sed univocatio est effectus formalis oppositus perfectitati, quæ est forma analoga: ergo substantia non potest esse univoca ratione omnium partium, quibus constituitur. Maior est certa, ideo enim constitutum per perfectitatem, & entitatem non potest esse accidens ratione omnium partium, quibus constituitur, quia effectus accidentis est oppositus essentialiter perfectitati, quæ est forma ultimo constitutiva substantia. Minor est sententia Scoti, consequentia legitime inferitur.

Dices quod substantia est genus inadæquate ratione entis. Sed contra primo: ergo nullum datur prædicatum quod sit genus adæquate. Patet consequentia, omnia prædicata solum constant ex ente univoco, & alijs formalitatibus analogis: sed ideo substantia non est genus adæquate, quia non omnis formalitas est univoca, sed tantum formalitas entis: ergo omne prædicatum est inadæquate genus. Contra secundo, enti per vos repugnat essentialiter esse genus: ergo substantia nec inadæquate est genus. Antecedens est sententia Scoti, probatur consequentia, in tantum substantia esset inadæquate genus in quantum ens conferret illi rationem, & denominationem generis: sed ens non potest conferre substantia rationem, & denominationem generis: ergo substantia nec inadæquate est genus. Maior est solutio quam impugnamus, minor est evidens, quia ut dictum est, repugnat essentialiter esse genti ut dictum est, repugnat essentialiter esse genti ex sententia Scoti: ergo nullo modo potest constituere substantiam genus etiam inadæquate.

Contra

Quæst. IV An detur distinctio virtualis. 363

Contra tertio absolute, & simpliciter substantia non est genus nec univoca: ergo nulla est solutio. Probatur antecedens, quando ab aliquibus formalitatibus non potest præcendi ratio aliqua univoca, etiam si à substantijs vel quasi subiectis illarum formalitatum possit abstrahi ratio aliqua communis univoca, nihilominus à concretis constantibus ex illis formalitatibus, & subiectis vel quasi subiectis non potest abstrahi ratio communis univoca: sed à formalitatibus perfectatum non potest abstrahi ratio aliqua communis univoca: ergo etiam si ab entibus, quæ sunt subiecta, vel quasi subiecta possit abstrahi ratio communis univoca, nihilominus à concretis constantibus ex ente, & perfectitate quæ sunt substantiæ, non poterit præcendi ratio communis univoca, & sic absolute substantia erit analogica: maior meo videri est evidens in principijs Scoti: idem enim ab individuis humanis ut individua sunt, non potest abstrahi ratio communis univoca individui, quia licet subiecta quæ sunt naturæ humanæ conveniant univocæ, & ab illis possit abstrahi ratio communis univoca, nihilominus quia ab individuationibus, quæ sunt formæ constituentes individua non potest abstrahi ratio communis univoca, ideo etiam à concretis scilicet individuis, non potest præcendi ratio communis univoca individui. Minor est responsio, & sententia quam impugnamus, scilicet quod à perfectitatibus non possit præcendi ratio communis univoca: consequentia manifeste infertur. Contra quarto, substantiæ ut sic convenit definitio analogorum: ergo substantia ut sic est analogica. Probatur antecedens, analogica sunt quorum nomen est commune, &c. sed substantiæ ut sic convenit hæc definitio: ergo est analogica. Probatur minor, substantia consistit ex ratione entis, & ex ratione perfectitatis: sed ens est omnino idem in substantia, & perfectitates sunt diversæ: ergo substantia est partim eadem, & partim diversa. Maior est evidens, quia substantia est ens per se: minor etiam est evidens, & in primis quantum ad primam partem, quia ens est univocum; quantum ad secundam etiam est evidens, quia non datur una perfectitas, quæ sit unus conceptus communis præcise ab omnibus perfectitatibus, ut concedit Scotus: sed sunt plures, & diversæ perfectitates: ergo substantia constat ex unica ratione entis, & diversis perfectitatibus: ergo substantia est partim eadem, & partim diversa: ergo convenit illi definitio analogi: ergo non est genus. Patet evidenter ultima consequentia, illud quod est analogum non potest esse genus: sed substantia est analogica: ergo non potest esse genus.

Contra quinto: ergo substantia in quantum substantia, & in quantum distinguitur ab ente, & ab accidente essentialiter non est genus. Patet consequentia, ut substantia in quantum distinguitur ab ente, & in quantum distinguitur essentialiter ab accidente, deberet esse genus, & univoca, ratione illius per quod distinguitur ab ente, & accidenti essentialiter: sed substantia ratione illius per quod distinguitur ab ente, & accidenti essentialiter non est univoca, sed analogica: ergo substantia in quantum distinguitur ab ente, & ab accidente essentialiter non est genus. Maior est evidens, quia quando alicui subiecto convenit aliquod prædicatum in quantum distinguitur essentialiter ab alio, debet illi convenire tale prædicatum ratione illius, per quod distinguitur ab illo essentialiter, ut quia Deo con-

venit esse infinitum simpliciter, & essentialiter in quantum distinguitur ab ente, & à creatura essentialiter, id convenit Deo ratione differentie increata, & ratione affectatis, & quia homini convenit risibilitas in quantum distinguitur ab animali, & in quantum distinguitur ab equo, essentialiter convenit illi risibilitas ratione rationalitatis per quam distinguitur homo ab animali, & ab equo essentialiter. Minor etiam est evidens, quia id ratione cuius substantia distinguitur ab ente, & ab accidente essentialiter est perfectitas: sed perfectitas in sententia Scoti non est univoca, sed analogica: imo sunt plures perfectitates, quia non potest præcendi conceptus unus perfectitatis: ergo ratione illius per quod substantia distinguitur ab ente, & ab accidente essentialiter non est univoca substantia, & per consequens non est genus, & eodem argumento probatur manifeste quod nulla datur ratio generica, & specifica, & sumo rationem hominis ut sic, homo ut sic constituitur per rationalitatem in esse hominis, & in quantum distinguitur essentialiter ab equo: sed rationalitas ut sic non potest esse univoca in sententia Scoti, quia ab ultimis differentiis non potest abstrahi ratio communis univoca: ergo homo in quantum homo, & in quantum distinguitur essentialiter ab equo non est univocus: ergo nec species: ergo ex principiis contrariis evidenter sequitur tolli omnem rationem genericam, & specificam, & per consequens omnem seriem prædicamentalem, quæ ordinatur ex generibus, & speciebus. Præterea tolluntur etiam quinque prædicabilia, & de differentia quod est tertium prædicabile est evidens, quia rationale, v. g. non potest esse ratio communis univoca, quia à differentiis secundum Scotum non potest abstrahi ratio communis univoca, & eodem argumento probatur, de omnibus differentiis: ergo corrumpit omnino tertium prædicabile, & per consequens tota metaphysica: ergo ut hoc non dicatur dicendum est quod rationes superiores, & inferiores non distinguntur ex natura rei, & per consequens quod ens transcendit omnes differentias.

Quarta probatur conclusio, perfectitas in quantum distinguitur ex natura rei à quocumque conceptu reali est ens essentialiter: ergo perfectitas essentialiter includit ens. Probatur antecedens, perfectitas in quantum distinguitur ex natura rei à quocumque formalitate repugnat existere: sed omne illud quod non repugnat existere essentialiter est ens (& sumimus ens secundum formalissimam rationem qua est conceptus oppositus chimæ, & nihilo:) ergo perfectitas in quantum distinguitur ex natura rei à quocumque formalitate essentialiter est ens. Maior est evidens, quia vel perfectitas in quantum distinguitur à quocumque formalitate, & in quantum est perfectitas formaliter repugnat existere, & sic erit nihil, & chimera, & per consequens substantia constituitur in ratione substantiæ per conceptum chimæricum, & impossibile, quod est chimæricum, & impossibile: ergo perfectitas in quantum perfectitas non repugnat existere: ergo in quantum perfectitas est ens.

Dices quod perfectitas in quantum perfectitas non est ens ut quod, sed ut quo; sed contra primo: illud est tale ut quo in aliqua ratione quo aliud constituitur ut quod in alia ratione: sed nihil constituitur ut quod in ratione entis per perfectitatem: ergo perfectitas non est ens ut quo. Maior est evidens, ideo enim relatio est ut quod in ratione

relationis, quia per illam constituitur fundamentum in esse relativi ut quod. Minor non est minus evidens, quia substantia constituitur in ratione entis ut quod, per id in quo convenit cum accidenti in ratione entis ut quod: sed per perfectitatem non convenit cum accidenti in ratione entis ut quod: ergo per perfectitatem non constituitur substantia in ratione entis ut quod: ergo perfectitas non est ens ut quo, sed neque est etiam ens ut quod, ut asserunt adversarij: ergo est nihil. Contra secundo: ergo ab ente, & perfectitate est abstrahibilis ratio communis entis. Paret consequentia, ab illis quæ conveniunt in aliqua ratione intrinsece est præcindibilis aliqua ratio communis: sed perfectitas, & ens conveniunt intrinsece in ratione entis: ergo ab ente, & perfectitate est abstrahibilis aliqua ratio communis entis. Maior probata est à me *disp. 3. quest. 2. Probatur minor*, illa conveniunt intrinsece, quæ participant intrinsece rationem: sed perfectitas, & ens participant intrinsece rationem entis: ergo ab illis est abstrahibilis aliqua ratio communis entis.

25 Nec obstat quod perfectitas est ens ut quo, & ens est ens ut quod, quia illæ sunt differentia, quæ non obstant præcisioni si ex alio capite deitur convenientia, sicut non obstat præcisioni, quod substantia sit ens per se, & accidentis sit ens in alio, quia perfectitas, & inaleitas sunt differentia: sed rationes quod & quo sunt differentia: ergo non obstant præcisioni: ergo à perfectitate, & ente est præcindibilis ratio communis entis, quatenus dicit præcise non repugnationem ad existendum, & oppositum cum nihilo, præcindendo à non repugnantia ut quo, & ut quod. Tunc sic argumentor: ergo vel illa ratio entis præcisa ab ente ut quo, & ut quod distinguitur ex natura rei ab ente ut quo, & ut quod, & sic procedetur in infinitum, quia de illis rationibus quæ remanent post præcisionem, redit idem argumentum, verum repugnent existere, vel non repugnent, & si repugnant, erunt impossibilia, & sic inciditur in primum absurdum, & si non repugnant erunt entia, & consequenter convenient in ratione entis, & sic iterum erit præcindendum repugnat Scotus: ergo ut hoc non dicatur dicendum est quod illa ratio entis, quo præcinditur ab ente ut quo, & ut quod, non distinguitur ab illis ex natura rei: ergo aliqua ratio superior non distinguitur ex natura rei à suis inferioribus: ergo nulla ratio superior distinguitur, quia eadem argumenta militent contra omnes rationes superiores, & inferiores, ut distinguantur ex natura rei.

26 Dices quod hæc propositio, perfectitas in quantum perfectitas est ens, est falsa, quia sensus illius est, quod ratio constitutiva entis est perfectitas, & probant sensum illius propositionis esse illum ex hac alia propositione simili, Petrus in quantum homo est rationalis, quia sensus illius est quod ratio constitutiva hominis est rationalitas: sed contra, quia propositio in qua ponitur hæc particula in quantum non semper habet sensum prædictum in solutione, sed solum est ad exprimendum quod aliquod prædicatum conveniat alicui subiecto constanti ex pluribus formalitatibus ratione alicuius illarum formalitatum: ergo falsa est solutio. Probatur antecedens, si illa particula in quantum semper sumeretur in sensu dicto in solutione, plures locutiones de fide essent falsæ, &

negandæ: sed hoc est hæreticum: ergo particula in quantum non sumitur semper in sensu dicto in solutione. Probatur maior, hæc est propositio de fide: Christus in quantum homo nascitur de Virgine Maria, Christus in quantum homo passus fuit; sed si particula in quantum, sumeretur semper modo dicto ab adversarijs, istæ propositiones essent falsæ, & negandæ: ergo si particula in quantum semper sumeretur modo dicto ab adversarijs plures propositiones nostræ fidei essent falsæ, & negandæ. Probatur minor, in quantum homo natus fuit ex Maria Virgine, est iste secundum adversarios. Christus constituitur in ratione hominis per nativitatem ex Virgine Maria: ergo omnis homo nascitur ex Virgine Maria, quod est falsum: ergo sensus illius particula non sumitur semper modo dicto ab adversarijs.

Confirmatur hoc ipsum ex alia propositione de fide, quæ etiam esset neganda si solutio adversariorum esset vera. Christus in quantum Deus est filius naturalis Patris Aeterni; sensus enim huius propositionis secundum adversarios est, quod Verbum æternum constituitur in ratione Dei per filiationem æternam, ex quo secundum illorum intelligentiam colligitur hæc propositio: ergo omne illud quod est Deus est filius naturalis Patris æterni: sed Spiritus sanctus non est filius naturalis Patris æterni: ergo Spiritus sanctus non est Deus, quod est hæreticum: ergo particula illa in quantum non sumitur semper, ut explicatur ab adversarijs; Sensus igitur illius particula est ad inquirendum in aliquo subiecto constante pluribus formalitatibus, ratione cuius illarum conveniat illi tale prædicatum. Exemplum sit in Christo Domino, qui constat natura humana, & personalitate Verbi divini, cui conveniunt diversa prædicata quædam ex parte naturæ humanæ; quædam vero ex parte personæ divinæ, & sic inquirendo ratione cuius conveniat aliquod prædicatum Christo Domino, vtuntur Concilia, & Patres hæc particula, ut Christus in quantum Deus, est æternus, est ubique; & Christus in quantum homo est minor Patre, quia loquutione virtutem hominem in metaphysicis, ut quando dicimus, muretram in quantum docens est scientia, sensus Logica in quantum docens est scientia, sensus enim huius propositionis non est quod ratio scientiæ constituat docentem in quantum docentem, & quod omnis docens constituat rationem, vel quod ratio docentis constituat rationem scientiæ in quantum talis; sensus autem illius est, quod Logica conveniat ratio scientiæ, ex illa parte qua est docens, & non ex illa parte qua est vtens.

SUBSECTIO II.

Amplius confirmantur dicta.

27 Vinto probatur conclusio, si fundamenta Scoti essent sustinenda, actus liber & necessarius Dei distinguerentur ex natura rei: sed actus liber, & necessarius Dei non distinguuntur ex natura rei: ergo fundamenta Scoti non sunt sustinenda. Probatur maior, & applicetur argumentum supra factum *disp. 3. quest. 2.* præcindatur actus liber ut sic à creato, & increato, & actus necessarius ut sic, actus liber ut sic iuxta principia Scoti debet distinguui ex natura rei ab actu necessario